

jest vykonatelnost výkazů nedoplatků těchto ústavů třeba potvrditi zemských úřadem (§ 133 pens. zák.). Poněvadž v případě, o který jde, výkaz nedoplatků nemá této náležitosti, měl býti návrh na povolení exekuce zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle prvního odstavce § 72 zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. může dlužné pojistné býti vymáháno soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků a připojí doložku o vykonatelnosti »příslušná úřadovna«. Toto zákonné ustanovení nerozeznává, zda jde o pojistné dlužné Všeobecnému pensijnímu ústavu (§ 74 tohoto zák.), či náhradnímu ústavu (§ 105 tohoto zák.). Z toho plyne, že se ustanovení § 72 (1) tohoto zákona týká i náhradních ústavů. Že tomu tak, vysvětluje jasně z důvodové zprávy k tomuto zákonu (čís. tisku poslanecké sněmovny 1706 str. 2), v níž se výslovně uvádí, že, pokud jde o připojení doložky vykonatelnosti na výkazy nedoplatků, platí pro náhradní ústavy stejný postup jako pro Všeobecný pensijní ústav; nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že úmyslem zákonodárce bylo, by si i náhradní ústavy připojovaly doložku vykonatelnosti na výkazy nedoplatků samy, a nemůže tomu býti na závalu, že zákon použil v prvním odstavci § 72 tohoto zákona výrazu »úřadovna« a že o úřadovnách mluví jen při Všeobecném pensijním ústavu (§ 84 tohoto zák. a násl.). Ježto vymáhající věřitel jest náhradním ústavem po rozumu § 105 pensij. zák., jest předložený jím výkaz nedoplatků na pojistném opatřený doložkou vykonatelnosti podle § 72 (1) pens. zák. exekucním titulem a byla právem prvním soudem povolena navrhovaná exekuce. Pochybil proto rekursní soud, změnil usnesení prvního soudu, a bylo dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti usnesení prvního soudu. Okolností povinnými v rekursu uváděné, že výkaz o nedoplatecích není vykonatelný, ježto neobsahuje poučení o opravných prostředcích a dokladu o doručení, nepřekážejí povolení exekuce, neboť přezkoumávati správnost doložky vykonatelnosti nepatří soudu a k povolení exekuce podle § 72 (1) pens. zák. stačí, že výkaz nedoplatků jest opatřen doložkou vykonatelnosti, připojenou vymáhajícím náhradním ústavem.

Čís. 11191.

Jde-li o povolení exekuce na základě cizozemského exekucního titulu, jest mimořádný dovolací rekurs přípustný bez rozdílu, zda jde jen o otázku vykonatelnosti cizozemského exekucního titulu či o jiné otázky, a zda bylo napadeno rekurse povolení či odepření exekuce stranou samou, či poddlužníkem.

Návrhu na povolení exekuce zabavením nároku povinného proti poddlužníku »na poskytnutí prostředků k uspokojení věřitelů povinného«, nelze vyhověti pro neurčitost (§ 54 čís. 3 ex. řádu).

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 705/31.)

Na základě právoplatného rozsudku komorního soudu v Berlíně povolil soud první stolice vymáhajícímu věřiteli proti firmě H. k vydobytí vykonatelné pohledávky exekuci zabavením nároku povinné strany proti Emilu H-ovi, by Emil H. povinné straně k úplnému uspokojení jejích věřitelů poskytl prostředky, jež jsou k uspokojení věřitelů firmy H. nutné. Rekursní soud k rekursu poddlužníka napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl.

Důvody:

Dovolací rekurs poddlužníka je přípustný, protože jde podle § 83 ex. ř. o exekuci na základě cizozemského titulu. Zákon připouští tu dovolací rekurs, nerozeznáváje, zda jde jen o otázku vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu či o jiné otázky, a připouští dovolací rekurs proti potvrzujícímu usnesení druhé stolice, ať bylo napadeno rekurem povolení neb odepření exekuce stranou samou nebo poddlužníkem.

Dovolací rekurent má pravdu, že předmět exekuce není v exekučním návrhu dostatečně určité popsán, jak nařizuje § 54 čís. 3 ex. ř. Exekuční návrh má podle tohoto předpisu obsahovati označení exekučních prostředků a majetkových součástí, na něž se má exekuce vésti, místa, kde jsou, a konečně všechny údaje, jež podle okolností případu jsou důležité pro nařízení, jež má vydati soud exekuci povolující nebo soud exekuční v zájmu vedení exekuce. Podle toho musí býti z návrhu zřejmé nejen exekuční prostředky, na př. navrhuje-li se zájem nároku, příkazání k vybrání, nýbrž i údaje, jichž je třeba k rozhodnutí o tom, zda jde o pohledávku peněžitou (§ 294 ex. ř.) či o jiný nárok, a to buď o nárok na dodání věcí movitých (§ 325 ex. ř.) neb o nárok na jiná majetková práva (§ 331 ex. ř.). Dále musí býti zřejmo, zda takový nárok jest převoditelný a zpeněžitelný vůbec, tedy zda vůbec jest přípustna exekuce k vydobytí peněžité pohledávky. Proto jest podle okolností potřeba udati i důvod nároku, na který se vede exekuce zabavením, může-li to pro zabavitelnost nebo převoditelnost a zpeněžitelnost a jeho způsob míti význam. Tak i v této věci bylo třeba udati, zda jde o nárok z převzetí, z plnění nebo snad z jiného slibu nebo ze smlouvy společenské a pod., a označiti určité majetek, na nějž má býti exekuce vedena. Těchto údajů potřebuje i soud exekuci povolující, by mohl posouditi zabavitelnost nároku na poskytnutí prostředků k uspokojení dlužníkových věřitelů, i soud exekuční, by mohl posouditi správnost navrhovaných prostředků zpeněžení. Ani poddlužník nesmí býti nechán při zákazu, který mu bude doručen, v nejistotě, jakého jeho závazku se zákaz týče. Označení předmětu exekuce, jako nároku na poskytnutí prostředků k uspokojení věřitelů, je tak neurčité a nedostatečné, že nedává spolehlivý podklad ani pro posouzení zabavitelnosti tohoto nároku soudem exekuci povolujícím, ani pro posouzení vhodnosti navrhovaných prostředků pro

soud exekuční, ani není dost určité vymezeno pro zákaz poddlužníku, co nesmí dlužníku piniti. Proto nevyhovuje exekuční návrh předpisům § 54 čis. 3 ex. ř. a bylo jej zamítnouti.

Čís. 11192.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák.).

Škodou z provozu automobilu jest i postříkání olejem, unikajícím za jízdy ze strojové součástky otvorem v podlaze automobilu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 865/31.)

Žalobci byly za jízdy automobilem žalovaného potřísněny a poškozeny šaty tekutinou unikající z rychlostní skříně auta. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Prvý soud vzal za prokázáno, že žalobce za jízdy autobusem byl několikrát u žalovaného řidiče a aspoň jednou byl jím zavolán, by mu ukázal cestu; dále vzal za prokázáno, že z podlahy u řidiče skutečně něco stříkalo, při zabrzdění hodně, že žalobce byl na šatech postříkán, že při pátrání po příčině postříkání shledána byla na plošině přesně podle dveří díra v podlaze a že setrvačnick pod dírou se otáčející skutečně nahoru stříkal. Dospěl však k závěru, že žalovaný jako řidič vozidla nemůže býti činěn zodpovědným za škodu, jež vznikla z vady stroje, za niž řidič nemůže a není proto v souzeném případě zvláštní ručení řidiče podle § 1 automobilového zákona z r. 1908/162. Názor ten však není správný. Podle § 1 cit. zák. ručí řidič a vlastník silostroje za náhradu škody z provozování vozidla. V souzeném případě má soud za zjištěno na základě svědeckých výpovědí, že žalobce za jízdy autobusem, tedy v době provozu, byl postříkán olejem unikajícím ze strojové součástky otvorem v podlaze autobusu. Poukaz prvního soudce k tomu, že ručení řidiče v souzeném případě není, ježto škoda nastala z vady stroje, za niž řidič neručí, neodpovídá výsledkům provedených důkazů, ježto nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno, že škoda vznikla z vady stroje, vyplývá však z výpovědí svědeckých, že žalovaný šofér byl upozorňován za jízdy na to, že ze spodku autobusu něco stříká, však prohlásil, že to nic není, že se to vyčistí benzinem, byl tedy na okolnost tu upozorňován, přes to však neučinil potřebná opatření, následkem čehož došlo ke škodě, za kterouž jest zodpovědným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

Důvody:

Ze zákona o ručení za škodu z provozování automobilů čis. 162/1908 ř. zák. nelze dovoditi, že řidič automobilu ručí jen za škodu, jež vznikla tím, že neovládal stroj. Podle § 1 ručí vlastník a řidič za škodu, jež byla způsobena provozem automobilu. To znamená, že ručí za každou škodu, jež jest v příčinné souvislosti s provozem tak, že by nebyla nastala, kdyby nebylo provozu. Provozem jest rozuměti v podstatě pohyb vo-